

Henk Binnendijk

*Het Meesterwerk
van God*

HET HART VAN HET BOEK OPENBARING

Henk Binnendijk

Het Meesterwerk van God

Het hart van het boek Openbaring

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Voor onze kostbare kinderen en kleinkinderen,
die de toekomst hebben.

Inhoud

Voorwoord 6

- 1 Je hoort veel meer in de stilte 8
- 2 Een meesterwerk van gevallen appeltjes 15
- 3 Wat heb je met Hem? 22
- 4 Laat je niet afleiden 28
- 5 Want je hebt kleine kracht 35
- 6 Het paard van Troje 42
- 7 In het midden van de troon 49
- 8 Ik wil alleen maar bij U zijn 56
- 9 Levende stenen tussen het puin 63
- 10 Koperen centen of gouden tientjes 70
- 11 Je kunt het maar één keer uitgeven 77
- 12 Een boek om te verslinden 83
- 13 Het paard zit er gewoon in 90
- 14 Dit hadden we voor geen goud willen missen 97
- 15 Wit of zwart 104
- 16 Ik sta toe dat deze man de hemel binnenkomt 111
- 17 Het was niet door een preek 118
- 18 Zalig hij die waakt 125
- 19 Bruid of hoer? 132
- 20 Wees vrolijk 139
- 21 Driemaal honderd procent 146
- 22 Vrede op aarde 153
- 23 Het Meesterwerk van God 160
- 24 Zeer heerlijke dingen 167
- 25 Het echte Pinksterfeest 174
- 26 De genade van de Here Jezus zij met jou 181

Vragen 188

Voorwoord

Als God de schepper is van een grenzeloos groot heelal, met – volgens de laatste schattingen – zeventigduizend triljoen sterren, dat is een zeven met tweeëntwintig nullen, en Hij een plan heeft, waar Hij al bijna zes eeuwen aan werkt, dan moet dat een grenzeloos groot plan zijn, een Meesterwerk.

Wij leven in een onrustige tijd. In een wereld waarin de meeste mensen God buiten beschouwing laten. Het boek Openbaring laat ons zien waar dat op uitdraait. Het gaat niet zonder God.

Tegelijkertijd toont dit boek ons de creatie van Gods Meesterwerk. Voordat God de mens schiep, wist Hij welk plan Hij had. Iets van een zo grote ambitie, dat alleen God dit kon bedenken en uitvoeren. God had en heeft een droom en wij zijn onderdeel van zijn droom. En God laat nooit varen het werk dat zijn hand begon.

Dit boek is geen verklaring van het Bijbelboek Openbaring. Openbaring kan niet verklaard worden, het kan alleen geopenbaard worden. Bovendien is het boek Openbaring ons niet gegeven om onze nieuwsgierigheid te bevredigen, maar om ons principes aan te reiken waardoor we geestelijk tot volwassenheid komen.

Dit boek is ook geen tekst-voor-tekstverklaring. Sommige teksten zijn helder genoeg, andere teksten vragen meer aandacht. En er zijn teksten die voor mij geestelijk verborgen zijn. Dan kom ik niet verder dan 'ik denk' of 'het zou kunnen zijn'.

Na ieder hoofdstuk staan vijf vragen, zodat het boek goed te gebruiken is voor Bijbelstudiegroepen.

Ik heb gebruikgemaakt van de vertaling uit 1951 van het Nederlands Bijbelgenootschap.

Dit boek is voor mij een geschenk uit de hemel. Bij het schrijven liep ik regelmatig vast, maar heb ik ook mogen ervaren dat God doorzicht gaf. Hij is mij zeer genadig geweest. Ik ben Hem heel dankbaar. En ik zeg er met nadruk bij, dat ik mij in de uitleg kan vergissen.

Moge de almachtige God dit boek gebruiken om u te bemoedigen, te zegenen en u klaar te maken voor een eindtijd, die voor ons bedoeld is om ons dichter, veel dichter, bij Hem te brengen. Zodat u deel krijgt aan het Meesterwerk van God.

Je hoort veel meer in de stilte

OPENBARING 1

In je verbeelding kun je hem zien staan. Op het achterdek van een schip. Niet op de voorplecht. Waar hij naartoe gaat interesseert hem niet. Waar hij vandaan komt, dat houdt hem bezig. Hij tuurt naar de haven van Efeze, die ze langzaam uitvaren. De oude Johannes, een beetje gebogen, zijn hoofd in zijn schouders. Misschien met tranen in zijn ogen. Want elke meter die het schip vordert, voert hem verder weg van degenen die hem zo lief zijn. Hij is bezorgd, want hij weet dat ze hem nodig hebben. Hij voelt zich als een vader die weggerukt is bij zijn kinderen. Soldaten van de Romeinse keizer Domitianus zijn gekomen om hem gevangen te nemen. De keizer was op de hoogte gebracht van de grote invloed die Johannes had bij de christenen in Klein-Azië. Hij wist dat die christenen hem dan wel niet ongehoorzaam waren, maar ook niet voor hem bogen. En hij zag dat als een bedreiging voor de eenheid van het Romeinse Rijk.

Daarom had hij opdracht gegeven om Johannes daar weg te halen. Dan zou dat christendom daar wel ophouden te bestaan. Toen de soldaten zagen dat hij een zachtmoedige en lieve man was, hebben ze hem, eenmaal op het schip, denk ik, misschien wel de vrijheid gegeven. Daar staat hij nu, turend naar het land waar zoveel mensen wonen die hem lief zijn. Waarschijnlijk was hij de enige van de twaalf discipelen van Jezus die nog in leven was. Ook Paulus was niet meer op aarde. Wie moest er nu voor hen zorgen? Terwijl er zoveel bedreiging was? En God, waarom heeft God dit niet verhinderd?

Anderhalf jaar later maakt Johannes de boottocht opnieuw. Maar nu in tegenovergestelde richting. Hij gaat terug naar zijn gemeenten in Klein-Azië. Keizer Domitianus is dan dood. Een van zijn dienaren heeft hem een mes in de rug gestoken. En alle bevelen van Domitianus worden tenietgedaan. Dat betekent voor Johannes dat hij terug mag naar Efeze. Zal hij nu op de voorplecht hebben gestaan? Vol verlangen uitziend naar zijn gemeenten? Ik betwijfel het. In mijn beleving stond hij weer op het achterdek. Turend naar het stille eiland Patmos dat hij had verlaten. Want daar lag nu zijn hart. Hij had begrepen dat het niet de Romeinse keizer was geweest die hem naar Patmos had verbannen. Het was God zelf geweest die hem daar had gebracht. Naar een eiland, zonder werk en zonder afleiding. In de stilte van een bijna onbewoond eiland. Zodat God iemand had tegen wie Hij kon spreken. Iemand die luisterde. En het ontroerde Johannes diep toen hij beseftte dat God hem daarvoor had uitgekozen. Wat een tijd heeft hij daar gehad. Jezus zelf was daar bij hem gekomen en had hem veel laten zien en laten horen. Het was alsof hij in de hemel was geweest. Dit had hij voor geen goud willen missen. Jezus had hem gezegd dat hij alles moest opschrijven in een boek. Dat had Johannes gedaan en dat boek hebben wij nu en gaan we lezen.

Het boek begint met de woorden *Openbaring van Jezus Christus*. *Openbaring*, *apokalupsis* in het Grieks, betekent: het wegnemen van de bedekking, onthulling. Zoals een standbeeld wordt onthuld. Het standbeeld staat op een sokkel met een groot kleed erover. Dan komt de burgermeester, die een toespraak houdt en daarna aan een touw trekt. Het kleed glijdt er af, het standbeeld wordt zichtbaar en is dan onthuld. Zo ook hier. De onthulling van Jezus Christus. De vraag is nu: wie is hier degene die onthult? Het antwoord is: Jezus. *Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft, om aan zijn dienstknechten te tonen* (vs. 1). Soms openbaart Hij het rechtstreeks aan Johannes en soms via een engel.

Een vraag die nog belangrijker is, is deze: **wat** onthult Hij? Er staat dan: Hij onthult *hetgeen weldra moet geschieden* (vs. 1). Dat is waar. Hij openbaart hetgeen weldra moet geschieden. En daar leggen wij meestal de nadruk op. Daardoor wordt het voor ons een boek dat over de toekomst gaat. Dat is niet verkeerd, maar toch is dat niet het wezen van de openbaring. Het geheim zit in die eerste woorden. *Openbaring van Jezus Christus*. Het is niet alleen Jezus die onthult, maar het is ook Jezus die onthuld wordt! In dit boek openbaart Jezus zichzelf. In Openbaring wordt ons onthuld wie Jezus is en wat Hij zal zijn. Want Jezus, zoals wij Hem kennen uit de evangeliën, is nog niet klaar. Hij is nog niet voltooid. Plat gezegd: Jezus is nog niet compleet.

Daar zit Johannes nu en hij schrijft: *Ik kwam in vervoering des Geestes* (vs. 10). Ik werd in de Geest, staat er in het Grieks. Daarmee wil hij zeggen dat hij hoorde en zag in de Geest. Niet zozeer met zijn oren en ogen, maar met *verlichte ogen van zijn hart* (Ef. 1:17). Zijn geest kwam in contact met Gods Geest. *Op de dag des Heren*. Op de sabbat. En ongetwijfeld zijn zijn gedachten uitgegaan naar zijn gemeenten. Hij zou vandaag gesproken hebben in een van de samenkomsten. En nu zat hij hier. Hoe zou het gaan met die jongen die pas tot geloof gekomen was? Zou hij vanmorgen in de samenkomst zijn en wie zou er voorgaan? Zou het geen dwaalleraar zijn, die hem verkeerde dingen zou leren? Zou hij hem misschien vertellen dat hij rustig door kon gaan met zijn oude leven, omdat God toch wel van hem hield? En hoe zou het gaan met die jonge vrouw die hij een paar maanden geleden tot Jezus had mogen leiden? Terwijl haar man er zo op tegen was en haar verbod naar de samenkomst te gaan?

Plotseling wordt hij opgeschrikt. Hij schrijft: *ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, zeggende: Hetgeen je ziet, schrijf dat in een boek, en zendt het aan de zeven gemeenten* (vss. 10, 11). Geen gefluister, maar een luide stem als van een bazuin. Hij is ineens klaarwakker. Wat gebeurt er achter hem? *En ik keerde mij om teneinde de stem te zien die met mij sprak* (vs. 12). Natuurlijk verwachtte hij een persoon te zien. Maar dat zag hij niet.

Toen ik mij omkeerde zag ik zeven gouden kandelaren (vs. 12). En iets verder wordt verklaard: *de kandelaren zijn de zeven gemeenten* (vs. 20). Hij zag de zeven gemeenten, de volheid van de gemeenten in hun volmaaktheid, als van goud. Dat is heel merkwaardig. Hij zag niet Jezus, dat kwam later. Maar de zeven gemeenten. Terwijl het boek de titel heeft: Openbaring van Jezus Christus.

Het antwoord is: wat Johannes ziet is de openbaring van Jezus Christus. Dit is het Meesterwerk van God. Jezus, die geopenbaard wordt in de gemeente. Daardoor wordt zichtbaar wie Jezus is. *De onnaspeurlijke rijkdom van Christus wordt thans, door middel van de gemeente, bekend* (Ef. 3:8, 10). Dat is het eerste wat Johannes ziet, niet Jezus als persoon, maar de gemeente als de verpersoonlijking van Jezus. Johannes ziet wat de dood en opstanding van zijn Heiland uiteindelijk zullen opleveren.

Pas daarna ziet hij Jezus. *Ik zag te midden van de kandelaren iemand als eens mensenzoon* (vs. 13). Hij ziet Jezus, te midden van de gemeenten, zijn gemeenten. Over wie hij zo bezorgd geweest is. En in de geest wordt het kraakhelder voor hem. Hij beseft meer dan ooit: het zijn niet mijn gemeenten, het zijn de gemeenten van Jezus Christus. En Hij is te midden van de gemeenten. Het is alsof er een last van hem afvalt. Jezus zelf wandelt te midden van de gemeenten. Het is zijn product en zijn zorg. En Jezus zelf heeft er het meeste belang bij dat het goed gaat met zijn gemeenten.

Johannes kijkt verder en ziet: *Hij had zeven sterren in zijn rechterhand* (vs. 16). En in vers 20 wordt gezegd: *de zeven sterren zijn de engelen der zeven gemeenten*. Het woord 'engelen' (*aggelos* in het Grieks) betekent inderdaad engelen, maar ook afgezant, verkondiger, bode. Zoals er staat van Johannes de Doper: *Zie, ik zend mijn bode (aggelos) voor uw aangezicht uit* (Mar. 1:2). Of wat Paulus zegt: *Jullie hebben mij ontvangen als een bode (aggelos) van God* (Gal. 4:14). En die boden, die verkondigers, zijn in de rechterhand van de Here Jezus. Dat is hun plaats, daar horen ze thuis. Niet in de eerste plaats te midden van de kandelaren, want dat is de plek van Je-

zus. Maar in de rechterhand van de Heer. Predikers hebben het zo nodig om te ontdekken dat ze in de hand van de Heer veel meer voor de gemeente betekenen dan in het midden van de gemeente. Juist op die plek zijn zij van onschatbare waarde voor de gemeente. En dat geldt niet alleen voor predikers.

Het is ook de plek van Johannes: in de rechterhand van Jezus. Daarom heeft God toegestaan dat hij midden tussen de gemeenten werd weggehaald en overgebracht naar de stilte van Patmos. Want het atelier van God is de stilte. *Goed is het, in stilheid te wachten op het heil des Heren* (Klaagl. 3:26). God spreekt tot zijn dienstknechten in de stilte. Daar maakt God hen bruikbaar. Alle mannen en vrouwen die door God zijn gebruikt, zijn door God gevormd in de stilte.

Hench en Noach wandelden met God. (Gen. 5:22; 6:9). Lot woonde in Sodom, maar Abraham ging wonen bij de terebinten van Mamre (Gen. 13:18; 14:12). Hij zocht de stilte. Isaak was uitgegaan om te bidden in het veld (Gen. 24:63 St.V.). Als Jakob oud is zegt hij: God, die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag (Gen. 48:15). Jozef werd uit zijn vertrouwde omgeving weggehaald. En God stond toe dat hij jarenlang in de stilte van de gevangenis verbleef. Zo kwam hij daar in de gevangenis. En de Here was met Jozef; Hij bewees hem genade (Gen. 39:20, 21). Toen Mozes veertig jaar was, vluchtte hij voor Farao en zocht verblijf in het land Midian. Mozes was gewoon de kudde van zijn schoonvader te hoeden (Ex. 2:15; 3:1). Tot zijn tachtigste jaar, veertig jaar lang in de stilte van de woestijn. Terwijl het volk leed onder de slavernij. Al die jaren had God nodig om Mozes in de stilte te vormen tot de man die onlosmakelijk met Hem verbonden was.

Johannes de Doper vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israël vertoonde (Luc. 1:80). Jezus werd door de Geest geleid in de woestijn. (Luc. 4:1). Jezus ging de berg op om in de eenzaamheid te bidden (Mat. 14:23). Jezus nam Petrus en Jakobus en Johannes mee en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid (Mat. 17:1). Paulus ging na zijn bekering waarschijnlijk dertien jaar naar een oase in de Arabische woestijn. Ik ben geen ogenblik te rade gegaan

met vlees en bloed, maar ik ben naar Arabië vertrokken (Gal. 1:16, 17). En Johannes werd gebracht naar de stilte van Patmos. Want de stilte is het atelier van God. Daar wordt het Meesterwerk van God onthuld voor de geestelijke oren en ogen van Johannes.

Door heel de Bijbel heen heeft God zijn Meesterwerk geopenbaard aan mensen. *Abraham verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is* (Heb. 11:10). Paulus bidt dat christenen *tot alle rijkdom van een volledig inzicht mogen komen en het geheimenis van God mogen kennen, Christus, in wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn* (Kol. 2:2, 3). Job stelt het ons zo voor dat God zelf, in het verleden op zoek was naar die wijsheid. *De wijsheid, waar wordt zij gevonden?* En dan zegt Job: *Toen zag Hij haar en verkondigde haar* (Job 28:12, 27). Het is menselijk uitgedrukt, maar Job doet ons voorkomen alsof God die wijsheid zag, die Christus is. En God wist dat dit zijn meesterwerk zou worden. Daarom zegt Hij later tegen Job: *Wie is het toch, die het raadsbesluit verduistert?* (Job 38:1) En tegen Jesaja zegt God: *Mijn raadsbesluit zal volbracht worden... Ik heb het ontworpen, ik breng het ook tot uitvoering* (Jes. 46:10, 11). Het Meesterwerk van God.

Als de wijze Salomo over wijsheid spreekt, komt hij uit bij een persoon. *De Here heeft mij tot aanzijn geroepen als het begin van zijn wegen ... toen er nog geen oceaan was, ben ik geboren ... Toen Hij de hemel bereidde, was ik daar; ... toen was ik een troetelkind bij Hem, ik was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde mij verheugend voor zijn aangezicht.* En dan komt het hoogste woord: *en mijn vreugde was met de mensenkinderen* (Spr. 8:22-31). God maakt zijn Meesterwerk met zijn geliefde Zoon en met geliefde mensenkinderen.

Door heel de Bijbel heen hebben Gods kinderen gezocht naar dit geheimenis, Gods doel met de schepping. Petrus zegt: *Naar deze dingen hebben de profeten gezocht en gevorst. Zelfs engelen begeren in deze dingen een blik te slaan* (1 Petr. 1:10, 12). Jezus zegt tegen zijn leerlingen: *Vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat jullie zien, en zij hebben het niet gezien,*

en te horen wat jullie horen en zij hebben het niet gehoord. Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw oren, omdat zij horen (Mat. 13:16, 17). Maar om het Mees-terwerk van God te horen en te zien, moeten we in de stilte gaan. Net als Johannes. Daarom bracht God hem op Patmos.

Een stel bouwvakkers was bezig om een koelruimte te installeren. Voor de isolatie gebruikten ze houtmot, fijne spaantjes zaagsel. Dat werd aangevoerd in een grote container. Een bouwvakker die in die container bezig was, ontdekte dat hij zijn dure horloge kwijt was. Zijn maten kwamen hem helpen met zoeken, maar tevergeefs, ze vonden het niet. Tijdens de lunch gingen zij in de bouwkeet hun brood eten, maar een jonge bouwvakker ging terug naar de container. Na een tijdje kwam hij in de bouwkeet en met een stralend gezicht hield hij het horloge omhoog. Verrast en verbaasd vroegen ze hoe hij dat gevonden had. Hij antwoordde: “Ik ben in de container op het houtmot gaan liggen, met mijn oor tegen het zaagsel en ik ben stilletjes iedere keer wat verschoven, totdat ik het horloge hoorde tikken.”

Je hoort veel meer in de stilte.

Een meesterwerk van gevallen appeltjes

OPENBARING 1

In de lange, donkere nachten zal Johannes vaak hebben gekeken naar de stralende sterrenhemel. In Nederland zie je er niet zo veel van door het kunstlicht. Maar op een onverlicht eiland als Patmos, zie je de sterren van horizon tot horizon. Toch kun je er ook daar met het menselijk oog maar zo'n drieduizend onderscheiden. In werkelijkheid staan er miljarden sterren boven je, ook miljarden sterren onder je, voor en achter je en links en rechts van je. Je bevindt je in een onmetelijk heelal vol donkerheid met daarin miljarden sterren. Volgens de laatste schattingen zijn er zo'n zeventigduizend triljoen sterren in. Dat is een zeven met tweeëntwintig nullen. Daar is geen geloof voor nodig, dat zijn wetenschappelijke feiten. Velen van deze wetenschappers zeggen dat het heelal is ontstaan door een oerknal in de oersoep. Maar daar kan een christen niets mee.

Een christen gelooft de woorden waar de Bijbel mee opent: *In het begin schiep **GOD** de hemel* (Gen. 1:1). En toen God dat had gedaan, zocht Hij te midden van die zeventigduizend triljoen sterren, een ster van middelmatige grootte uit en noemde die 'zon'. In de buurt van de zon koos Hij een planeet en noemde die 'aarde'. Niet te dicht bij de zon, dan zou alles verschroeien, niet te ver weg, dan zou alles bevriezen. Die aarde maakte Hij bewoonbaar voor mensen. Met als allermooiste plek, daar in het Midden-Oosten, het paradijs.

Toen kwam het hoge woord eruit. Een woord dat Hij sprak tegen zijn Zoon en zijn Geest. Een woord dat zijn diepste verlangen naar buiten

bracht. Het belangrijkste woord dat God ooit heeft gesproken. De aankondiging van het Meesterwerk van God. In de stilte van de eeuwigheid sprak Hij: *Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis* (Gen. 1:26). Dat was en is Gods droom.

Toen maakte Hij mensen, eerst Adam en daarna Eva. Lichamelijk volwassen, maar geestelijk nog baby's. In beginsel geschapen naar Gods beeld, maar bestemd om dat ook echt te worden. *Opdat je vervuld wordt tot alle volheid Gods* (Ef. 3:19). Zoals na het afvallen van de bloesem er een klein appeltje aan de appelboom verschijnt, wat helemaal een appeltje is, maar nog moet uitgroeien tot een appel. Zo ook met de eerste mens, geschapen naar Gods beeld en bestemd om dat te worden. *Bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon* (Rom. 8:29).

Die groei kon alleen God voor ze bewerken. Daarvoor was nodig dat ze in afhankelijkheid van God wilden leven. Zoals het appeltje alleen maar kan uitgroeien tot een appel als het verbonden blijft met de boom. Maar dat weigerden Adam en Eva. Ze wilden onafhankelijk zijn, autonoom. Die keuze bewijst tevens dat zij nog niet gelijkvormig waren aan het beeld van zijn Zoon. Ze waren nog niet geestelijk volwassen. Anders zouden ze zich niet hebben losgemaakt van God. Door dit te doen stortten ze zichzelf in een enorme afgrond, wat wij 'de zondeval' noemen. Een appeltje, van de boom afgevallen zodat de groei stopte.

Gaf God toen zijn oorspronkelijke plan op? Natuurlijk niet. God zegt: *Mijn raadsbesluit zal volbracht worden, Ik heb het ontworpen, Ik breng het ook tot uitvoering* (Jes. 46:10, 11). Sterker nog, God doet met de ongehoorzaamheid van Adam en Eva zijn voordeel. Want na de zondeval maakt Hij een meesterwerk van gevallen appeltjes. Hij is God, die nooit laat varen het werk dat zijn hand begon. Hij offerde zijn Zoon op, en door de dood en de opstanding van zijn Zoon werd de mens opgetrokken uit de afgrond van de zonde.

De gevallen appeltjes werden opgeraapt. Maar dat niet alleen. Zij werden opnieuw geplaatst op de weg van geestelijk groei. Het appeltje was door de duivel geplukt en weggegooid, maar God pakte het op. Gods genade van die redding is onpeilbaar groot. Te weten dat door het offer van Jezus je zonden zijn vergeven en weggedaan, geeft grote vreugde en is een grote genade. Maar die genade zinkt in het niet bij die veel grotere genade van het Meesterwerk van God. God wil die appeltjes tot appels doen uitgroeien. Mensen maken naar zijn beeld. Maar dan ook echt naar zijn beeld. Dat is pas genade.

Dat ziet Johannes op Patmos plotseling helder voor zich. Hij schrijft: *Ik hoorde achter mij een luide stem als van een bazuin. En ik keerde mij om ten einde de stem te zien die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde zag ik zeven gouden kandelaars* (Op. 1:10, 12). Dat was het eerste wat hij zag, niet de mensenzoon, maar de zeven gouden kandelaars, de zeven gemeenten. Alsof zij belangrijker zijn dan Jezus. En in zekere zin is dat ook zo. Want de kandelaars ZIJN Jezus in optima forma, in de volle vorm, volledig. Het is Jezus compleet, Jezus collectief. Het is wat Jezus door alle eeuwen heen heeft geïnvesteerd in mensen. Jezus zegt dat ook in zijn gebed: *“Ik ben in hen verheerlijkt”* (Joh. 17:10). Hij is verheerlijkt in zijn discipelen. Ook Paulus spreekt zo over de gemeente. Hij schrijft: *Hem zij de heerlijkheid in de gemeente*. Pas daarna schrijft hij: *en in Christus Jezus* (Ef. 3:21).

De kandelaars zijn van goud, dat is het beeld van Gods heerlijkheid. In de tabernakel en tempel was alles in het heilige der heiligen helemaal van goud, of met goud bekleed.

En nu ziet Johannes zijn gemeenten helemaal van goud. Hij ziet ze zoals God ze wil en zal maken. Gods eindproduct, mensen naar zijn beeld, als zijn gelijkenis. *En te midden van hen iemand als eens mensenzoon* (vs. 13). Jezus in zijn heerlijkheid verschenen in het midden van zijn verheerlijkte gemeente. En Johannes ziet dat er geen verschil is tussen Jezus en die mensen. Ze zijn gelijkvormig aan zijn beeld. Zoals Johannes schrijft in zijn brief: *Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen* (1 Joh. 3:2). Dat is het meesterwerk dat God aan het

maken is. Dat is waar de wereld, bewust of onbewust, op wacht. *Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden van de zonen Gods* (Rom. 8:19). Zonen, die zijn zoals de Zoon is en dat alles tot eer van de Zoon. God had één Zoon en Hij wil het heelal vullen met mensen naar zijn beeld.

Jezus gebruikt het beeld van de wijnstok en zegt: *Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman* (Joh. 15:1). De Vader is door alle eeuwen heen bezig om de wijnstok te doen groeien. Dat is zijn verlangen, zijn droom, zijn meesterwerk. Alles wat God doet, doet Hij voor zijn Zoon. Maar wat is een wijnstok zonder ranken? Jezus is nog niet compleet. Jezus als individu natuurlijk wel. Maar niet als wijnstok. Jezus is pas compleet als de wijnstok vol is met ranken.

En het verrassende is, dat die ranken mensen zijn. *Ik ben de wijnstok en jullie zijn de ranken* (Joh. 15:5). En die ranken zullen zijn zoals de wijnstok zelf is. Eén onafscheidelijk geheel. *Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één* (Heb. 2:11).

Jezus sprak over de ware wijnstok toen Hij op weg was naar Getsemane. Daarom staat er van Jezus dat *Hij het kruis op Zich genomen heeft, om de vreugde, welke vóór Hem lag* (Heb. 12:2). Het lijden van het kruis was dragelijk vanwege de vreugde welke vóór Hem lag.

Dat is de openbaring van Jezus in de gemeente, die Johannes ziet en probeert in woorden uit te drukken.

Jezus en de gemeente: *bekleed met een tot de voeten reikend gewaad* (vs. 13). Adam en Eva waren bekleed met de heerlijkheid Gods. Totdat zij zich van God losmaakten. Toen *bemerkten zij dat zij naakt waren* (Gen. 3:7). Maar God doet de mens niet weg en wil hen bekleden met zijn heerlijkheid. *Wij haken* (verlangen heftig) *ernaar met onze woonstede uit de hemel bekleed te worden* (2 Kor. 5:2).

Jezus en de gemeente: *aan de borsten omgord met een gouden gordel. Als je aan het werk wilde gaan, omgordde je jezelf om je heupen. Zij omgordden zich aan de borsten, de plaats van je hart, je gevoel, bewogenheid en liefde. De drijfveer van wat je doet is liefde. Want de liefde van Christus dringt ons (2 Kor. 5:14). Daarom is het een gouden gordel.*

Jezus en de gemeente: *Zijn hoofd en zijn haren waren wit, als witte wol, als sneeuw. Je hoofd is de plaats van je verstand, je denken. Wit is de kleur van de reinheid. En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is (1 Joh. 3:2, 3). Paulus zegt: Want met een ijver van God waak ik over u, want ik heb u verbonden aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen (2 Kor. 11:2).*

Jezus en de gemeente: *Zijn ogen als een vuurvlam. Vuur straalt warmte uit. Vuur geeft licht. Vuur loutert. Maar vuur verteert ook. Vuur trekt en houdt je op afstand. Vuur is liefde en vuur is heiligheid. Met dat liefdevolle en heilige vuur worden ook wij gedoopt. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur (Luc. 3:16).*

Jezus en de gemeente: *Zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt. Onze voeten komen in beweging als we gaan. Voeten die door het vuur zijn gegaan. Die geleden hebben. Dat geldt voor Jezus, dat geldt ook voor ons. Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen (Rom. 10:15).*

Jezus en de gemeente: *Zijn stem was als het geluid van vele wateren. Toen ze aan Johannes de Doper vroegen wie hij was zei hij: "Ik ben de stem van een die roept" (Joh. 1:23). Zo zijn er door alle eeuwen heen men-*

- sen geweest die de stem waren van één die roept. Een stem als het geluid van vele wateren. *Van de troon gingen stemmen uit (Op. 4:5).*
- Jezus en de gemeente: *uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard. Als Hij sprak, sprak Hij over God en sprak Hij het woord van God. Want het woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard (Heb. 4:12). Doe de wapenrusting van God aan ... en het zwaard van de Geest, dat is het woord van God (Ef. 6:13, 17).*
- Jezus en de gemeente: *Zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht. Ook dat geldt voor Jezus: zijn gelaat straalde gelijk de zon (Mat. 17:2) en voor de gemeente. Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk van hun Vader (Mat. 13:43).*

Toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten (vs. 17). Johannes zag Hem te midden van de gemeente. Niet alleen als individu, maar als collectief. *De gemeente, de volheid van Hem (Ef. 1:23).* Hij zag Hem in volkomen eenheid met de gemeente. *Hem, als hoofd van zijn lichaam, die de gemeente is (Ef. 1:22).* Wat is een hoofd zonder lichaam? Hij zag hem als de volgroeide wijnstok met de volgroeide ranken. Wat is een wijnstok zonder ranken? *Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus (Ef. 3:21).*

Dit is het Meesterwerk van God. Een werk van God en God alleen. *Hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen, Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid (Rom. 11:33, 36).* Want de ware godsdienst is niet een dienst van de mens aan God. De ware Godsdienst is een dienst van God aan de mens. Op voorwaarde dat Hij van die mens mag maken wat Hij voor ogen heeft. *Zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen (1 Kor. 15:48).* Het hoofd en het lichaam, de wijnstok en de ranken, de Zoon en de zonen, de koning en de koningen, de bruidegom en de bruid.

Dit is het Meesterwerk van God. Hij gaat zijn Zoon openbaren door middel van de gemeente. Daaraan werkt God, door de eeuwen heen. Totdat Jezus komt. Alles wat God doet, doet Hij niet in de eerste plaats voor mensen, maar voor zijn Zoon. Zodat wij beseffen *hoe rijk de heerlijkheid is van Zijn erfenis in de heiligen* (Ef. 1:18). De erfenis van Jezus in de heiligen. Dat wat Hij geworden is in mensen die zich volkomen aan Hem toewijden. Dit is het waar het in het laatste Bijbelboek over gaat. Daarom heet dit boek: De openbaring van Jezus Christus. *Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest* (1 Kor. 2:9, 10).

Door alle eeuwen heen hebben Gods kinderen een glimp opgevangen van dat Meesterwerk van God. David zegt over Jezus: *Aldus luidt het woord des HEREN tot mijn Here: Zet u aan mijn rechterhand* (Ps. 110:1). En over mensen zegt hij: *Wat is de mens dat U aan hem denkt, toch hebt U hem bijna goddelijk gemaakt en hem met heerlijkheid en luister gekroond. U doet hem heersen* (Ps. 8:5-7).

Daniël zegt: *En zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon. Daarna zullen de heiligen van de Allerhoogste het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden* (Dan. 7:13, 18).

Paulus spreekt over *de komst van de Here Jezus met al zijn heiligen* (1 Tess. 3:13). *Wanneer Christus verschijnt, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid* (Kol. 3:4). *Wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen* (2 Tess. 1:10).

Dat is het Meesterwerk van God met gevallen appeltjes. *Jezus, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed – Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt; en wij zullen als koningen heersen op de aarde* (Op. 1:5, 6 en 5:10).

Het Meesterwerk van God

HET HART VAN HET
BOEK OPENBARING

Met dit boek over Openbaring sluit Henk Binnendijk zijn schrijversloopbaan af. Veel lijnen komen hierin samen: leven, Bijbel, prediking, geloof, geschiedenis – en komen uit bij het hart van het evangelie. Waar ging en gaat het leven om? Waar komt het uiteindelijk in de Bijbelse boodschap op aan en hoe zal het met aarde en hemel verdergaan? Henk Binnendijk onthult een schitterend vergezicht: het onovertroffen Meesterwerk waar God aan werkt en waarvan de mens alleen nog maar kan dromen.

NUR 707
ISBN 978-90-435-2831-3

9 789043 528313 >

www.uitgeverijkok.nl

KOK